

El quintet barceloní ha creat dos personatges de ficció per construir un disc que, en literatura, seria una novel·la ■ LYONA

Els barcelonins Love of Lesbian presenten dissabte a l'Apolo '1999', un sisè disc fosc i de sonoritats delicioses

Marina i Carles

Andreu Gomila
BARCELONA

Santi Balmes, líder de Love of Lesbian, ha vist molts grups caure des que va fundar el seu fa deu anys. Ell, Jordi Roig, Joanra Planell, Uri Bonet i Julian Saldarriaga són gairebé uns supervivents d'una escena barcelonina que va sorgir a finals dels 90, que tocava un pop d'ascendència britànica –de Stone Roses a Radiohead– i cantava en anglès perquè no els empenyes-sin amb qüestions identitàries. Ha passat una dècada i Love of Lesbian és potser el grup de pop de referència de la ciutat, cosa que celebren amb un disc de títol clarivident, *1999* (Warner-Music Bus), que es posarà de llarg aquest dissabte a la Sala Apolo. Balmes ens diu que mai han estat “el grup del moment”. Ara sí.

La banda ha volgut superar l'efemèride i ha creat un àlbum que va més enllà d'allò a què els fans del pop estan avesats. *1999* són ca-

torze temes musicals, però podrien haver esdevingut una novel·la en mans d'un creador literari. Hi ha dos protagonistes, Marina i Carles, que, a més, existeixen en la vida real. “Són una parella que vam trobar fent una recerca per internet. Volíem una parella deu anys més jove que nosaltres i són els de la portada del disc. En realitat, no estan junts, però podem dir que en la Marina, per exemple, hem topat amb una gran actriu”, assegura el *frontman* del grup.

“Venim del postpunk, en què l'alegria del pop sempre arriba amb una taca”, diu Balmes

Les lletres de *1999* ens remetien a una vida en comú difícil, plena de xocs i disputes, fins i tot amb certa violència verbal. Balmes no vol dir què hi ha de veritat i què de ficció en el que ha escrit. “Vivim una època en què tot es confon”, constata.

Records ocres

La seva intenció no era ordinar un disc conceptual, però tenen clar que si la majoria d'àlbums són comparables a un recull de relats, de fet, va més enllà del disc. Al seu MySpace hi ha ja els tres vídeos que han penjat amb la Marina i el Carles de protagonistes. “Encara ens queda un any de feina amb tot el tema audiovisual. El disc és l'inici d'una cosa que abasta més mitjans. Tot plegat ens provoca una mica de vertigen, ja que mai saps quan peques d'ambició”, afegeix Balmes.

Aquest *1999* és segurament el seu disc més fosc, potser per la temàtica, ara

que ja no són adults que acaben d'abandonar l'adolescència. El líder de Love of Lesbian creu que l'àlbum, més que fosc, té un to ocre, “amb boirina, que és el color que té el record”. “En el fons venim del postpunk, en què l'alegria del pop sempre arriba amb una taca”, assenyala Balmes, sorprès de l'extraversió d'alguns companys generacionals.

Això sí, admet que la banda ha viscut “un canvi brutal” els últims anys, sobretot amb el trànsit de l'anglès al castellà. “Vam passar de ser una banda que estilísticament podia agradar a ser una banda que se'ns estima”, assegura.

Love of Lesbian, certament, té una munió de fans a la ciutat. La seva recepta ha estat no tenir pressa. No han anat amb les modes del moment i saben què fan, amb un discurs propi que, abans de *1999*, havia produït un altre CD extraordinari, *Cuentos chinos para niños del Japón* (2007). ■

Escena

L'admiració de Santi Balmes per Lluís Gavaldà

D'entrada, Els Pets i Love of Lesbian semblen incomparables. Però, si filem més prim, les coincidències són més que

les diferències. És veritat que els de Constantí són més festius i canten en català. I que els barcelonins s'expressen en castellà i busquen un efecte més retardat. Els dos líders, tanmateix, s'admiren. Lluís Gavaldà ha lloat en públic moltes vegades el pop de

Love of Lesbian i la veu de Santi Balmes. Aquest darrer, li torna les floretes: “Tots dos som supervivents nats. Els Pets, anys enrere, van fer una lectura de què havia de canviar per guanyar-se el respecte de la gent que no els escoltava. I van aconseguir no passar

a la història com a producte d'una conjuntura X”.

Balmes no es planteja cantar en català, tot i que, segons ell, tindrien la vida més fàcil. “El català et permet entrar dins un *establishment* on no cal que ho facis tot bé”. També, diu, “pots dormir a casa cada dia”.

Crítiques teatre

Batecs de tragèdia

Francesc Massip

La casa de Bernarda Alba

De F.G. Lorca. Dir.: Lluís Pasqual.
TNC, 3 de maig.

Mai no havia vist una *Casa de Bernarda Alba* tan nítida ni tan estremidora. El muntatge, de cap a peus, estima el text de Lorca, que flueix com a acabat de coure, i transmet en carn viva l'atmosfera carregada de tragèdia que hi batega. Retrobem el millor Pasqual, bon coneixedor de l'obra del poeta andalús, que ha construït un espectacle presidit per la força d'aquests diàlegs prenyats d'una vida enarida per inèrcies seculares, encara lamentablement vidents en tants indrets tiranitzats pel fanatisme religiós i el patriarcat feudal, les mateixes ombres sinistres que abocarien l'autor, amb el tràmit del braç armat més covard, a una fossa comuna d'on encara no ha sortit.

Pasqual introdueix un magnífic cor de dones endolades que pauten el ritme ritual que vertebrava la peça i desfilen, amb mantellina calada, entonant els rèquiems, cantussejant el gregorià de la cerimònia fúnebre que és tota la representació. Un estol femení que omple les

transicions de l'obra en un encadenat vertiginós i amb una cadència harmoniosa i solemne que incideix en l'ambient de presó social on boquegen les dones de la casa d'Alba. D'entre les protagonistes, R.M. Sardà s'enduu el gat a l'aigua amb l'incommensurable personatge de la majordoma Poncia, lúcida mirada “exterior” que preconitza la catàstrofe. Núria Espert incorpora l'autoritària Bernarda, un rol tan excessiu i rigorós que l'actriu no pot més que calçar-

Retrobem el millor Pasqual i un muntatge que estima el text

lo amb contenció, fins a encongir-se com una cuca en la límpida escena final. Les filles espurnegen de vivor gràcies a un conjunt equilibrat i expressiu del qual destaca la jove Almudena Lomba, una Adela saturada de sensualitat, mentre que Angustias es reprimeix rere el bon tremp de Rosa Vila, i l'àvia boja es refugia en una esplèndida Teresa Lozano. Al decorat enrajolat de blanc hi contrasta el negre d'un dol serrat, que regalima d'un doll de fluxos sexuals rere els vels de la vetlla. Imprescindible Lorca!

Sense personatges

Juan Carlos Olivares

Plastilina

De Marta Buchaca.
Direcció de Marta Angelat.
Sala Beckett. 23 d'abril

Una obra de teatre necessita, en la majoria dels casos, tenir personatges. *Plastilina* brega amb l'inconvenient que no els té. La branca de la sociologia que analitza els adolescents no s'ha adonat d'un efecte col·lateral de la inanitat existencial d'aquesta generació: el seu nul atractiu dramàtic.

Individus sense la substància necessària per encabir el mínim conflicte. No hi ha tensió, ni dilemes, ni debat psicològic. Tan sols un esbalaïment epidèmic. Persones mediocres –en aquest cas també hi entren els progenitors d'aquest futur idiotitzat– que pretenen ser personatges, protagonistes de la dramatització d'un fet real: l'assassinat

d'una indigent abrasada per l'avorriment i la crueltat d'una colla de nois “normals”.

Personatges closca que l'autora del text, Marta Buchaca, omple amb la seva locució moral, com un manual dels desastres de l'educació: adolescents ancorats en la immaduresa, pares sobrepassats per l'abandonament de responsabilitats, perills de les noves tecnologies. Les sentències es passen per l'obra com un espectacle de ventriloquia.

La direcció de Marta Angelat no millora el text. La convicció televisiva del melodrama de sobretaula s'apropia de les interpretacions, potser més matissada –per l'experiència acumulada– en els adults (Mone i Pere Molina), però planeja (suficient per a la tele, insuficient per al teatre) en la dels quatre intèrprets joves, sense eines per projectar una emoció creïble.